

«Пам'ятаю», «Сон», «Я радію цій весні», «У моєму садку», «Сподівання», «Посвята синові».

Поетичні твори літератора для дітей шкільного віку примітні знанням вікових особливостей розвитку юних читачів, розумінням їхньої поведінки.

Григорій Іванович різнопланово описує повсякденне шкільне життя, інтереси дітей, їхні захоплення гаджетами й Інтернетом, перші шкільні симпатії та розчарування («Таня-математик», «Про Діму та Олю», «Поважна причина», «Клятий ноутбук» тощо). Завжди слухати маму й тата навчає вірш «Наука Денисові», а міській онучці поет радить допомагати бабусі в канікулярний період, не тільки відпочивати в холодочку чи засмагати на сонці та мріяти («Чиста правда»).

Відомо, що мова є основним засобом людського спілкування. Крім своєї головної, комунікативної функції, вона виконує також додаткову – емоційну, експресивну. Українська мова багата на засоби емоційного вираження. Одними з основних є оцінні назви – іменники, прикметники, прислівники, що передають позитивну чи негативну оцінку якості предметів, ознак дії або стану, а використання зменшено-пестливих іменників сприяє створенню ліричного, емоційного тону мовлення, додаючи до основного значення зменшеності відтінки ніжності, симпатії. Уміле їх використання робить мову багатою, різнобарвною, емоційно насиченою. Зменшено-пестливі утворення поширені в дитячому мовленні. Вірші Г. Мокрого для малечі в цьому плані дуже виразні – вони створюють загальний емоційний колорит пестливості, характеризуються гуманістичною спрямованістю. Перед нами курочки, які не накидають пир'я на чистенькому подвір'ї

(«Сімейний Петько»), каченятка, які самі ходять на ставок, уже й плавати навчилися («Качина сімейка»), корівки, які дають тепле молочко («Ласуні»), їжачок, який розминає голочки («Їжачок»), веселий зайчик Руся, котрий любить одягати модні зимові шубки («Зайчик Руся»), маленькі пташечки-синички, яких люблять дітки і запрошують прилітати до їхньої оселі («Синички»). Григорій Іванович використовує групу зменшувально-пестливих, тобто таких, що надають словам позитивного емоційного забарвлення, суфіксів іменників: -к-, -ок, -ик, -ець, -ичк-, -еньк-, -очк-, -ечк-: пісенька, курочки, лапки, візеруночки, чистеньке («Сімейний Петько»), качечка, каченятка, лапки («Качина сімейка»), телятко, ніжки, хвостик, черевце, слівце («Телятко Му-у»), хатинка, водичка, корівки, травичка, молочко, пушок, пастушок («Ласуні»), котик, спинка, хвостик, дротик, пушинка, сніжок, козушок, носик, ротик, щічки, нічки («Котик»), маленький Хрячок, дивачок, молочко, кашка, вітерець («Хрячок-дивачок»), їжачок, вогник, очки, маячки, голочки («Їжачок»), зайчик, шубки («Зайчик Руся»), мишка, хвостик («Мишка»), спинки, личка, червця жовтенькі, дітки, пташечки маленькі («Синички»), хмаринка, очиці, водиця («Хмаринка»), носик, лобик, хвостик («Тобик»), маленька, тортик («Іменини у Дарини»). Доповнюють яскраве враження від цих творів для найменших читачів дивовижні малюнки, які автор виконав власноруч.

Упевнені, що Григорій Мокрий як літератор віднайде широку аудиторію своїх прихильників, і це надихне його на нові твори й книжкові видання для дорослих і юних шанувальників художнього слова.

Григорій Мокрий

ПОЕЗІЯ

ПАМ'ЯТЬ

Прийшли вночі в неділю, на святки.
Забрали тата. Хату потрусили.
А ми в куточку, діти-малюки,
Сиділи, хлипали, заплакати безсилі.

Ридала мама. Мряка моросила.
Світанок хижо дихав у вікні.
У Бога щастя й татуса просили...
Все це запам'яталося мені.

А там – війна, не стало й мами.
Лише стогнала й плакала земля...
Ми піднялись, ми склали свій екзамен –
Як діти ворогів Кремля.

І наші діти вже зросли, в дітей – онуки.
І жити й жити молодим. Так ні!
Кремль знову простяга свої криваві руки!..
Все це запам'ятається мені.

ВОЇНУ-ЗАХИСНИКОВІ

Його чекали всім селом.
І він прийшов до отчого порогу.
Всю нічку гомоніли за столом,
В тривожних споминах
звертаючись до Бога.

Бо син явився мамі, як ікона,
Крізь полум'я війни і смерті жах.

В ім'я єдиного небесного закону
Надія й віра мертвих воскресла!

Живий, здоровий, трішки з бородою...
Хвала батькам! – слова ці не нові –
І тій вербі, що гнеться над водою,
І ніжній квіточці в траві...

У ВІЙНІ НЕМА ПОТРЕБИ

У війні нема потреби.
Про війну ніхто не мріє.
Під весняним чистим небом
Вечоріє, вечоріє...

Сутеніло – перші сльози,
А стемніло – перші біди...
Не чекали ми загрози
Від північного сусіда.

Гей ви, коні, думи-коні
В хворобливій параної!..
Заволожені долоні
Від роси-сльози нічної...

Дощ періщить, дощ хлюпоче.
Темінь. Білий світ зачах.
Тільки очі, очі, очі
Й гіркі сльози на очах...

Бо війна – не рідна мати:
Матір, мачуха, біда...
Сиротіють села, хати,
Розквітає лобода...

Коні рвуть вуздечки-жили,
Топчуть ноги і лани...
Свіжо вириті могили –
Слід безжальної війни...

Переможемо, будем жити!
А у полі – жито, жито...
Мрія кожного здійсниться!
Колоситься, колоситься...

БРАТЕ, ІДИ ДОДОМУ

Ранок... Роса-отрута –
К лихій годині...
Путін приміряв пута
Моїй родині.

Прийшов – не забарився,
Привів отару.
Місяць і той втомився,
Упав за хмару.

Оселі, садку, стежині –
Чорна мітка.

Каїнова одержимість –
Залізна клітка.

По ниві гуля гармата
Підступним матом.
Мова старшого брата –
Мова ката.

Від ненависті до любові...
На серці – щем.
Краплини моєї крові
Лились дощем.

Брате «праведний»,
Сумно мені до втоми.
Чуєш, вже грають сурми:
«Іди додому!»

ЗАГУБЛЕНІ

Уже летять свинцеві кулі,
Рве вись оскраженілий град.
Ми ж – заблукали у минулім
І загубили шлях назад.

І допустили аж до хати
Чужинців тьму, як уві сні.
Холодно-смертний погляд ката
Замиготів у нас в вікні.

Ми винні в цьому, всі ми винні!
За вир неширих сірих фраз!..
Камінний ідол в домовині
Минулим дихає на нас.

Потрібно зупинити ката-
недолюдка у боротьбі.
А ми, немов хмарки-ягнята,
Пливем, загублені в собі.

СЕЛО ЧЕРВОНЕ ПОМИРАЄ НА ОЧАХ...

На село упала хустка
З хмар, привіт!
Пустка, пустка, перепустка
На той світ...

Вітер гойдає щосили
Небосхил,
Під могилами – могили,
Попіл, пил...

Не цвітуть домашні квіти,
Зсохлось дно.
Лютий, березень чи квітень –
Все одно...

Лиш зірки на дике поле
Мітять слід.
Не повернеться ніколи
Сонця цвіт...

ЦЕЙ ДВІР – ЧУЖИЙ

Цей двір – чужий, і хата ця – не хата.
У хащах саду – царство комашні.
Геть лободою поросла межа та,
Не перейти мені її...

В цій лободі, важкій і волохатій,
Хіба зітхне кринички тінь?!
У цім дворі, біля цієї хати
Я був розп'ятий на хресті.

Тоненька павутинка заснується,
Зав'ється у вологому гіллі...
Якийсь прохожий тихо засміється.
...мене уже немає на Землі...

ПРО СЕЛО (МОЄ)

Все в житті моїм було –
Доброго і злого.
Повернувся я в село
До початку свого.

Народився тут і ріс,
Як і все навколо,
Де вічнозелений ліс,
Ворскла, церква, школа.

Ось стежинка, що вела
Мої перші кроки...
Вся історія села –
Вічності уроки.

Славні прадіди, діди
Будувати вміли,
Захищали від біди
Рідну землю сміло...

Та сумний обставин збіг
В шкірі Люцифера
Вік двадцятий переміг,
І прийшла химера...

Зруйнувала всіх і вся,
Привела до скону,
Славний образ дідуся
Вже поза законом.

Помира моє село,
Помирають люди.
Що б там дальше не було,
Краще вже не буде...

НЕ ПРИЇХАВ

Згасли зорі надії,
Віра десь в небесах.
Я про зустріч не мрію,
Бо холодна роса.
Вже світанок палає,
Ранок ріже ножем,
А тебе все немає,
І не буде уже.

Приспів:

Не приїхав – не треба,
Ясне сонце сія.
Не заплакане небо, –
Не заплачу і я.
Я й не вийду до тебе,
Не порушу траву.
Не приїхав – не треба,
Якось переживу.

День веснів ароматом,
Кидав погляд-слівце
На траву неприм'яту,
На безсонне лице.
І не смуток, й не втіха, –
Пролетить, пронесе.
Не схотів, не приїхав,
Не приїхав – і все.

Приспів.

СПОДІВАННЯ

Ранок. Сонце. Себе втихомирюю.
На душі і болить, і пече.
Ти летиш із далекого вирію
Дорогим журавлинним ключем.

Вже росинка у полі вмивалася,
Вже прокинувся перший струмок.
Я чекала тебе, сподівалася,
Бо зліпила зі снів і думок.

Доля бавилась, тішилась осторонь:
То надія, то сонце, то тьма...
Скільки часу між відстанню й простором
Я була? Не збагну вже й сама.

Даль далеку пташини – не міряла.
На пригоди дорога ясна.
Та я знала, надіялась, вірила:
Нас навіки з'єднає весна.

ТОБІ

Завесніло в березі, загули струмки.
Ти родилась в березні десь біля ріки...
Біля Ворскли-матері хлюпання рябе,
В рідному фарватері світ явив Тебе.

Ніжна, файна, мила, з поглядом простим,
Серце відчинила словом золотим.
Щастя до і після, жити літ до ста!
Хай лунає пісня на твоїх устах!

НАДВЕЧІР'Я

Сутінки торкаються садка,
Сонні очі.
Місяць опустився до ставка,
Пити хоче.

Крапельками блиска поріжок,
Нічка в'ється,
Умокне тихесенько ріжок
І нап'ється.

ТАНЯ – МАТЕМАТИК

Таня в школі – математик.
Таня – лідер всіх змагань.
А її молодший братик
В цьому їй допомагає:
Множить, ділить, відніма,
А йому й шести нема...

ЧИСТА ПРАВДА

Розкажу, як все було...
Не брехню, а правду чисту.
На канікули в село
Привезли онуку з міста.

Раді їй бабуся й киця.
Раді цуцики малі:
Буде добра помічниця
В господарстві у селі.

Треба підмести стежину,
З річки принести води,
Чисто випрать одежину,
З вишні обірвать плоди.

Та онука в холодочку,
Чи на сонці засмага.
А бабуся аж до ночі
Метушиться скрізь сама.

Вже й сусіди – до онуки:
«Чом лежиш, згорнувши руки?
В огороді чи у лузі
Помогти пора бабуся!»

Але та безжурно мліє:
«Я бабуся розумію.
Мені зараз ніколи,
Бо в мене – канікули...»

ІМЕНІНИ У ДАРИНИ

До маленької Дарини
Завітали іменини.
Мама тортика спекла
І до столу подала.
Гості з святом привітали,
Скільки років, запитали...
Даша думала-гадала:
«П'ять... Багато це чи мало?»
Потім так відповідає:
– Я ще дуже молода...

ГУСИ

– Гуси, гуси, де ви є?
– На ставку водичку п'єм,
Пір'ячком потрусимо,
Ряскою закусимо...

СІМЕЙНИЙ ПЕТЬКО

Що за пісенька така у сімейного Петька?
Курочки, усі-усі мийте лапки по росі,
Веселіться, пийте, клюйте, візеруночки малюйте...
І не накидайте пір'я на чистенькому подвір'ї!

КАЧИНА СІМЕЙКА

У Качечки-мами дитячий садок:
Каченятка самі ходять на ставок.
Плавати навчилися, а як намочилися!
Мокрі лапки – просто сміх!
П'ятеро у мами їх.

ТЕЛЯТКО МУ-У

А у нас телятко Му-у...
Зранку і до ночі
Дуже весело йому,
Бо гуляти хоче.
Ніжки, хвостик, черевце...
Му-у – лише одне слівце.
І одна лиш втіха є:
По леваді бігає.

ЇЖАЧОК

Суп скіпає, вогник синій,
Їжачок лежить на спині...
Дивні очки-маячки,
Розминає голочки...

МИШКА

Сіра Мишка плаче нишком.
Кіт образив. От біда!
Заховалась Мишка в книжку,
Тільки хвостик вигляда...

